

PROLOOG

De lucht zag dreigend donkergrijs boven het Haringvliet. Er was die ochtend slecht weer voorspeld, maar zij dacht dat het wel mee zou vallen dus had hij toch besloten om de geplande zeiltocht door te zetten. Het was geen loos alarm geweest, en zijn angstige voorgevoel werd bewaarheid, maar toen waren ze al te ver van de veilige kust verwijderd. Het noodweer trof hen als een donderslag bij heldere hemel en de plotseling aangetrokken wind liet de zeilen van het moderne zeilschip wild zwaaien als in een extatische salsadans. Onstuimige golven beukten hard tegen de romp en leken het schip te willen doen kapseizen.

Merkwaardig genoeg toonde de vrouw geen teken van paniek, en uiterlijk onbewogen handelde zij alsof de storm slechts een ongemak was waar ze al vaker mee had gekampt. Alsof zij en haar bejaarde echtgenoot de macht over het zeilschip niet compleet verloren waren, maar tijdelijk een andere koers voeren in een willekeurige richting.

Haar man leek echter een andere mening toegedaan. Wanhopig vocht hij tegen het natuurgeweld, maar moest telkens het onderspit delven. Zweet parelde van zijn voorhoofd en zijn gespannen, lijkwitte gezicht vertoonde trekjes van vermoeidheid. Soms moest hij zich plotseling vastgrijpen aan de reling omdat hij moeite had zijn evenwicht te bewaren en omdat het dek glad geworden was van de regen en de overslaande golven.

Vertwijfeld riep hij haar, maar de vrouw scheen hem door de harde wind niet te horen. Zij leek ook geen belangstelling voor hem te tonen, maar staaarde met een nietszeggende blik over de onstuimige golven, met haar handen de deurpost omklemmend. Het was alsof zij in een blinde roes verkeerde, onwetend van het gevaar waarin zij zich bevonden, ervan uitgaand dat het vanzelf zou overwaaien.

Weer riep hij haar, maar nog steeds scheen zij in gedachten verzonken. Geruisloos verdween zij in het vooronder, zonder zelfs maar een blik op hem te werpen, alsof de wind haar doof maakte voor zijn smeekbede.

Verbeten draaide de man aan het roer, maar vond niet de kracht om het schip in de juiste banen te leiden. Hij voelde zich draaiërig worden, misselijk ook, en het leek of alle kracht langzaam uit hem wegtrok.

Het was vreemd, maar zo voelde hij zich de laatste tijd wel meer. Hij had zijn leeftijd er de schuld van gegeven, hij was tenslotte de zeventig al gepasseerd, terwijl zijn vrouw zesendertig jaar jonger was. Hij kon het haar ook niet kwalijk nemen, zij had nog de soepelheid van haar jeugd en het vertrouwen dat het allemaal wel goed zou komen. Zij wel.

Hij had ook geen biertje moeten nemen, terwijl hij wist dat hij er de laatste tijd minder goed tegen kon. Op dat moment had hij nota bene nog een opmerking over de dreigende lucht tegen haar gemaakt. Hij had beter moeten weten. Onder geen beding mocht hij nu het stuurwiel loslaten. Zo kon hij zichzelf nog wijsmaken het schip onder controle te hebben, zich grimmig vastklampend aan dat laatste sprankje hoop.

Een felle windstoot bracht hem uit zijn evenwicht. Struikelend over zijn eigen benen deed hij verwoede pogingen om zich vast te grijpen aan de reling. Te laat beseftte hij dat hij een noodlottige beslissing had genomen en dat hij naar stuurboord had moeten wijken in plaats van naar bakboord waar de boot het meest overhelde. Vanaf dat moment leek het alsof de gebeurtenissen zich vertraagd afspeelden, zonder dat hij er invloed op kon uitoefenen. Terwijl hij verbluft met zijn armen en benen in het luchtledige maaide, voelde hij hoe zijn lichaam langzaam over de reling werd geschoven. Het was te laat, zijn lichaam vond geen grip meer en gleeed verder, met zijn hoofd vooruit in een vreemde buiteling. In zijn val raakte hij het schip.

Toen werd het donker, aardedonker, en werd zijn lichaam meedogenloos meegevoerd met de wilde golven.

Het water triomfeerde.

